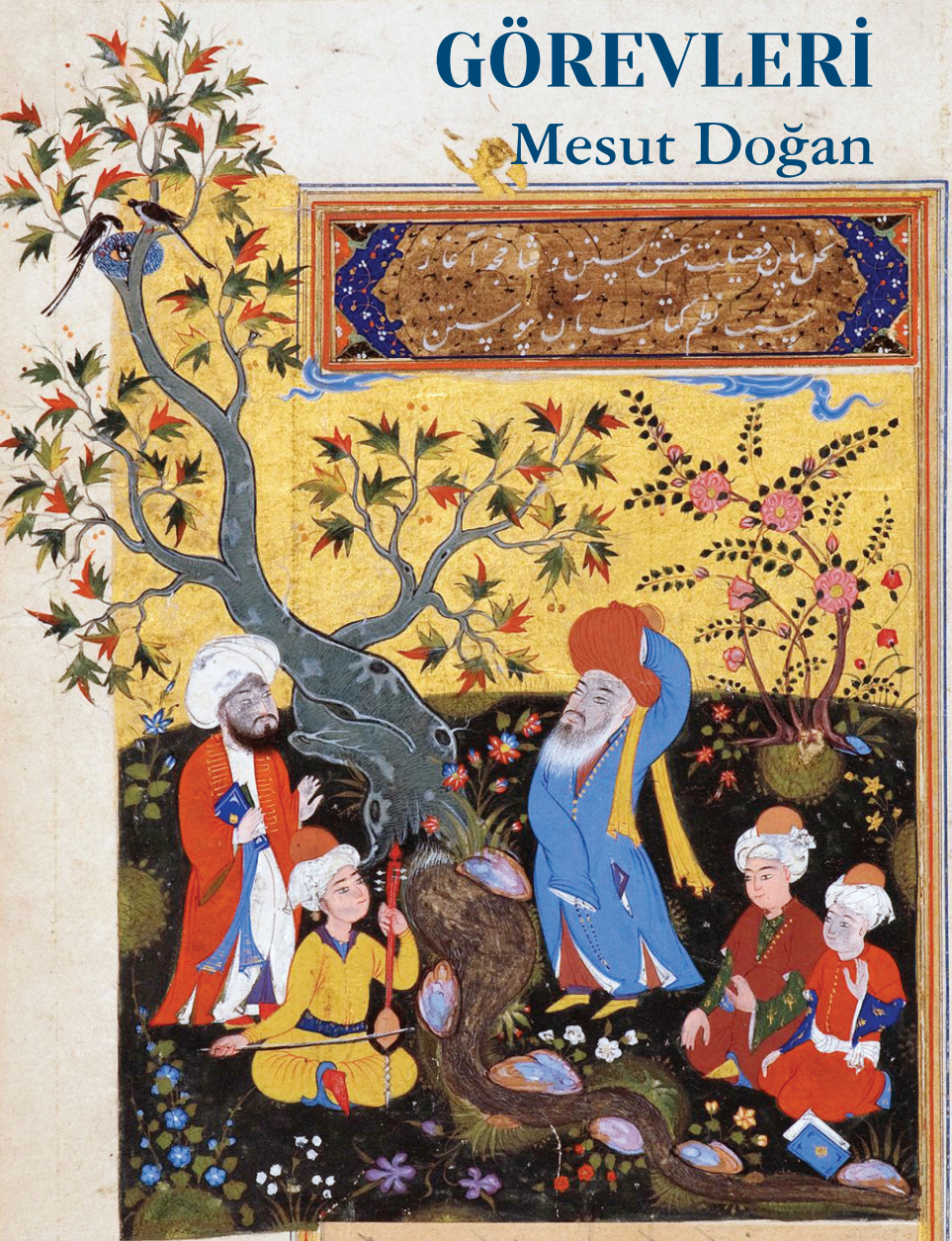

MECZUPLARIN GÖREVLERİ

Mesut Doğan

کمال حضرت عشق پسر و قاجار
سید نظم کتاب ان پوسن

HECE

öykü

کمال حضرت عشق پسر و قاجار
سید نظم کتاب ان پوسن

Mesut DOĞAN: 1968 Afyon doğumlu. Bursa Ziraat Lisesi ve Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi mezunudur. Marmara Üniversitesi Bankacılık ve Sigortacılık Enstitüsü'nde Yüksek Lisans yaptı. 1988–1993 yılları arasında İstanbul'da çeşitli sağlık kuruluşlarında çalıştı. Kardelen ve Şadırvan Dergisi'nin kurucuları arasında yer aldı. 1996 yılından bu yana Eskişehir'de bir kamu hastanesinde yönetici olarak görev yapıyor. Çalıştığı hastanenin iki kez Avrupa Kalite Ödülü alması nedeniyle Paris ve Bilbao şehirlerinde hastane adına ödül aldı ve hastaneyi temsil etti. Şiir ve yazıları Bursa'da Sanat Edebiyat, Aylık Dergi, Mavera, Kardelen, İkinci Yazıları, Düş Çınarı, Kayıtlar, Dergâh, Şadırvan, Ardıç, Aşkın e-hali, Buruciye Edebiyat, Memleket, Kalder Önce Kalite Dergisi, İstanbul Bir Nokta ve Heceöykü dergilerinde yayımlandı. Hikâyeleri Heceöykü, Dergâh, İstanbul Bir Nokta, Kardelen ve Şadırvan dergilerinde yayımlandı. Evli ve üç çocuk babasıdır.

Yayınlanmış kitapları:

1. Yalnızlığım Yetmiyor Hayatı Anlamaya-Şiir-Kardelen Yayınları-1991
2. Ağzı Karanfilli Dost-Beyan Yayınları-Şiir-1997
3. Kırkinci Basamak-İstanbul Yayınları-Şiir-2009
4. Çın Kadar Uzak Can Kadar Yakın Şehirler-Okur Kitaplığı-Gezi-2012
5. Düşlerin Son Sığınağı Endülüs-İz Yayıncılık-Gezi ve İnceleme-2014

MECZUPLARIN
GÖREVLERİ

MESUT DOĞAN

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 373
Öykü

Birinci Basım: Mart 2016
©Hece Yayınları

Kapak Tasarımı: SARAKUSTA
www.sarakusta.com.tr
Teknik Hazırlık: Bülent GÜLER

Baskı: Dumat Ofset
T: (0312) 278 82 00

ISBN: 978-605-9279-70-3

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak Nu: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenışehir/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

İÇİNDEKİLER

Bülbül	/	7
Çevirmen	/	13
Çanta	/	23
Bmw	/	33
Labirent	/	39
Çeyrek Adam	/	45
Perde	/	51
Morgcu	/	59
Yük	/	69
Medcezir	/	73
İkinci Korku	/	79
Havuz	/	85
Mecupların Görevleri	/	89
Uzun Koşu	/	97
Yıkımcı Uzun Mustafa	/	103
Mavi Boncuk	/	109
Tatsız Bir Akşam	/	119

BÜLBÜL

Değerli dost Harun Turanoğlu'na

Sabahın puslu ve gittikçe artan bir aydınlıkla parıldayan neşesi tüm bahçeyi sardığında gün ışığının odaya dolması için perdeleri açtım. Bahçenin uzak bir köşesinde yapraklarında birkaç su damlacığı bulunan gülün dalında adeta kaskatı kesilmiş gümüş bir karaltı gibi titreyen şeyi gördüm. Zaman ve mekan bir anlığına donmuş ve gül ile dalında duran garip nesne bir müzenin camekanlı dolabında unutulmuş nostaljik bir eşya gibi kalakalmıştı.

Manzara o denli güzeldi ki, Yahya Kemal “Gaib bir musikiydi sanki” mısrasını adeta bu bahçe için söylemişti. Gülün dalındaki bu tuhaf şeyi merak ettiğim için bahçeye inmeye karar vermiştim. Bahçede yürürken güle doğru yaklaştığımda gümüş gibi parıldayan nesnenin güle doğru ara sıra eğilerek fısıltılarla konuştuğunu gördüğümde bunun bir bülbül

olduğunu anladım. Gökyüzü bu sırlı konuşmayı dinlemek için elini kulağına atmış ve yerlere kadar eğilmişti. Bülbülün sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki besbelli sabaha dek güle bir şeyler anlatmış ve yorgunluktan bayılmak üzereydi. Beni fark edip kaçmasın diyerek bir ağacın arkasına saklandım. Gül ve bülbül adeta büyüdü bir hayale dönüşen sonsuz bir saflık içinde normal yaşamdan özenle ayrılmış, sabahın heyecanla titreyen beyazlığı üzerinde yalnızca onu anlayabilecek kimselerin hissettiği gizemli bir musiki gibi asılı kalmıştı. Yalnızca seher vaktinde kısa bir süre esen ve dokunduğu her şeye bir canlılık ve yaşam enerjisi katan rüzgar sanki ikisine de bu sabah dokunmamıştı.

Gülün bir gelinliği andıran kırmızı yapraklarında duran ve ürkek adımlarla bir türlü birbirine yaklaştırmaya cesaret edemeyen iki sevgilinin titremesi gibi kararsızlıkla bekleyen su damlacıklarını bülbülün gül için akıttığı gözyaşları sandım. Çok üzüldüm. Belki de bülbül ölmüştü de ölmeden önce gülün pembe yanaklarına sanki iki damla pişmanlık işareti bırakmıştı.

Gül birden kırmızı ve capcanlı yapraklarını hafifçe açarak uykudan uyanan nazlı bir peri gibi bülbüle doğru salınarak ona şaşkınlıkla dolu bir gülümseme gönderdi.

“Sen hala burada mısın? Uykusuzluktan bitkin düşmüşsün.”

Bülbül güçlükle cevap verdi. “Evet tüm gece buradaydım hiç uyuyamadım.”

“Neden uyumadın ki?” dedi gül.

Bülbül çok hüzünlü görünüyordu. “Şu insanları bir türlü anlamıyorum” diye söze başladı. “Hakkımızda ne kadar yanlış düşünüyorlar. Hele şair ve edebiyatçılara ne demeli? En çok da onlar beni üzüyor. Benimle ilgili hep acıklı ve iç yakıcı şeyler yazıyorlar. Oysa..”

“Oysa ne?” dedi gül şaşırarak.

“Oysa onların bizimle ilgili yazdıkları şiirler, söyledikleri türkü ve şarkıların çoğu yanlış ve uydurma şeyler.”

“Neden uydurma olsun ki?” diyerek cevapladı gül.

“Hiç kimse hatta ben bile neden senin dalına konduğumu ve ne söylediğimi bilmiyorum.”

Gül bu cümleye çok şaşırmişti. “Nasıl bilmiyorsun, hiç öyle şey olur mu? Madem neden benim dalıma konduğumu ve ne söylediğini bilmiyorsun, o halde neden her gün sabaha dek vecd içinde kendinden geçerek hatta çoğu kez bayılarak bana, aslında benim anladığım ama senin anlamadığın o güzel sözleri terennüm ediyorsun?”

Bülbülün kafası karışmıştı. Bir an düşündü. Sonra istemeyerek bir sırrı ifşa edenlerin yaptığı zorlanma ile ciddileşerek konuşmasını sürdürdü.

“Bunu sana söylemek istemiyordum ama madem çok ısrar ediyorsun öyle olsun. Sana söylediğim şeyleri yine sen anlayacaksın ama ben anlamayacağım biliyorum.

“Çok eski zamanlarda ilk bülbül bu dünya viranesine teşrif ettiğinde her kuşun bir mekânı ve bölgesi olduğunu görmüş. Nereye gitse orasının bir sahibi varmış. Sonunda bir gece rüyasında ona ‘senin minberin güllerin dalıdır, sen orada duracaksın ve tüm hayvanlar adına bitki türlerine ve bana teşekkür edeceksin’ diye söylenmiş. Aslında Tanrı tarafından emredilmiş. O günden sonra her bülbül hiçbir kuşun cesaret edemediği o ince ve nazık ama dikenlerle dolu gül dalında konaklamaya başlamış.”

Gül, duyduklarından çok etkilenmişe benziyordu. Bir ara iç geçirerek ilginç bir şey söyledi. “Şimdi sen tüm bu sözleri bana söylemiyor muydun, yani beni sevmiyor muydun?”

Bülbül, beklemediği bu soru karşısında zorda kalmıştı. Ama gerçekleri de söylemek gerekiyordu. Aksi halde başkalarını kızdırma ihtimali vardı. Şimdi bunu söylemezse bir daha hiç söyleyemeyeceğine dair içinde tuhaf bir ağırlık hissetti. Gözleri dolmuştu. Söze nasıl başlayacağını epeyce düşündükten sonra konuşmaya başladı.

“Mesele seni sevmek ya da sevmemek değil aslında. Bir görev icabı ben burada bulunuyorum. O görevi de tam olarak yapmam gerekiyor. Tıpkı bir saat gibi zamanı bildiriyorum ama zamanın ne olduğunu bilmiyorum. Ya da arı gibi bal yapıyorum ama balı izah edemiyorum. Olaylara bir de böyle baksan olmaz mı?”

“Neymiş bu yapman gereken vazife? Hem konacak başka dal mı kalmadı, bir kaktüsün dalına da konabilirdiniz mesela” dedi gül.

“Dedim ya, hayvanatın bitkilere olan ve aşk derecesine varan ihtiyaçlarını bitkilerin güzel yüzlerine karşı söyleyerek hem sizlere hem de yaratıcıya bir nevi teşekkür ediyorum. Ben aslında tüm hayvanlar adına seçilmiş bir sözcüyüm. Sesim güzel diye herhalde beni seçtiler. En güzel kürsü de senin dalların olduğu için seni seçmiş olmalılar. Çünkü yaratıcıya teşekkür etmek için durulacak en güzel yer senin dalların ve baktıkça insanı mutlu eden o güzel yüzün.”

“Bu söylediklerinden hiçbir şey anlamadım, sen yine uykusuz kalmışsın ve bu yüzden ne dediğini bilmiyorsun” diye cevapladı gül.

“Birçok insan benim sözlerimi şikâyet zannediyor ama senin de bildiğin gibi asla şikâyet etmiyorum sadece teşekkür ediyorum. Ayrıca sana hiçbir zaman kızmıyorum da.”

“Hem sevmiyorsun hem kızmıyorsun, o halde senin bu işten çıkarın ne?” diye tuhaf bir soru daha sordu gül.

Bülbül adeta ezberden konuşuyor gibiydi, öylesine rahat ve kendinden emin. “Benim bu işten çıkarım, ben sözlerimi söylerken güllerin usulca açan pembe ve kırmızı yapraklarıyla bana gülümsemesinden aldığım zevk ve onlara dertlerimi döküp onlarla konuştuğum için aldığım lezzet” dedi.

“Yani bizi bir arkadaş bir sırdaş olarak görüyorsun öyle mi?”

“Evet, böyle de denilebilir. Ama seçilebilecek en güzel arkadaş” diye yanıtladı bülbül.

“Ne yani?” diye çıkıştı gül. “Bir yazarın anlattığı gibi senin arkadaşlarından birisi göğsünü bir gül dikenine dayayıp sabahın ayazına kadar ona kanını ve canını vererek kırmızı bir gül oluşturmadı mı? Bizim için kendini feda etmedi mi?”

“Tamamen hayal ürünü” diye cevapladı bülbül. “Hiç öyle şey olur mu?”

“O halde neden ayılıp bayılıyorsunuz, feryat ederek çatlayıp ölüyorsunuz?”

“İşte o karışık bir mesele” dedi bülbül. “Bazen oluyor ki görevimizi yerine getirirken ötelere bir perde açılıyor ve senin anlayamayacağın ama sadece onu yaşayan bizlerin anlayacağı garip ve izahı zor görüntüler aklımızı başımızdan alıyor. Çoğumuz buna dayanamayarak ölüyoruz.”

Bülbül birden derin bir sırta dokunmuş gibi pişmanlıkla titredi ve sustu. Gözlerini usulca kapadı. Günün ilk ışıklarıyla açılan gülün kırmızı yapraklarına gülsuyu döker gibi son titreyişle, gümüşten daha parlak, inciden daha güzel, bir damla gözyaşı bıraktı. Sonra incisinden ayrılan istiridye gibi sapsarı ve kaskatı kesildi. Düşen bu bir damla gözyaşı, gülün dalında kararsızlıkla bekleyen iki su damlasından daha iri olanına değdi ve onu öteki damlaya doğru ittirerek onunla birleşmesini sağladı.

ÇEVİRMEN

Acemi birliği sona erdiğinde çaresiz ayrılmışlardı. Her aylıkta olduğu gibi birbirlerinden çok uzağa ama kendilerinin daha yakınına. şairin elinde çevirmenin verdiği uzun bir kitap listesi, aklında bir su gibi gittikçe bulanık ve onu rahatsız eden çevirmenin nerede olduğu düşünceci. Ne bir adres, ne bir telefon. Askerliđin diğer uzun kısmında şair tüm bu kitapları buldu ve okudu. Askerlik sona erdiğinde kendisini suya düşen bir yaprak gibi kayıtsızca yaşamın gürültüsüne bıraktı. Artık daha fazla tedirgin ve ağırdı.

Yıllar sonra çevirmeni tanıyan birisine ulaşmayı başardığında sabrı tükenmek üzereydi. Zile bastığında, karşısında uzun süre günışığı görmemiş, yorgunluktan kısılmış bir çift gözle karşılaştı. Uzun süre bakıştılar. Söze kimin başlayacağını bilemeden. Çevirmen sevinçle şaire sarıldı birden. Hiç bekle-

mediği her halinden belliydi. Genelde misafirleri sevmediğini ama bu gelen kişiye katlanabileceğini anlatan bir yüz ifadesi şairin içini ısıttı.

Çevirmen, evinin tüm duvarlarını kaplayan kitapların içinde bir kitap kurdu gibi yaşıyordu. Her gün bir kitabın içine vida gibi döne döne yerleşiyor, orada saatlerce kalıyor, bir ağaç kurdu gibi garip sesler çıkarıyor sonra bir diğer kitaba geçiyor, uzun zaman sonra yorgun argın ama huzurlu, başka bir kitabın içinden başını dışarıya uzatıp nefes alıyordu. Duvarları, masası, yatağı, lavabosu, pencereleri ve her şeyi kitaplardan oluşan bir evde. Tıpkı bütün ömrü kitapların içinde geçen ve bir gün raflardan kitap alırken kitap raflarının üzerine devrilmesiyle elinden bırakmadığı kitaplarıyla birlikte doksan üç yıl sonra ikinci noktayı da koyan El-Cahiz gibi. Şairi bir anda tuhaf bir korku sarmıştı. El-Cahiz'i öldüren kitaplar başka bir insanı yaşatabilir miydi? Kitaplarla bu kadar yüz göz olmak ne kadar doğrudu? Belli ki çevirmenin de kaderi kitaplarla çizilmişti. Normal bir insanın ömrü aylar ve yıllarla sayılırken bu tür kitap kurtlarının hayatını doğum ve ölüm arasında uzanan çizgiye ne kadar eser sığdırdığıyla ölçmek gerekmez miydi? Bu iki nokta arasına dört yüze yakın eser bırakan El-Cahiz'in ömrü bu anlamda oldukça bereketli olmalıydı. Bu kadar kitabı taşımaya bir ömür nasıl dayanırdı?

Kitap kokuları arasında, kâğıt bardaklarda çay yerine içilen kelimeler, mısralar, önemli pasajlar ve daha sayısız sözcükler. Çevirmen çok değişmişti. Dışarıya aylarca çıkmadığı oluyordu. İnsanlarla asla görüşmüyordu. Bir yapboz gibi kendisini ve düşüncelerini sayısız parçalara ayırmış ve kitapların arasında saklamıştı. Onunla konuşurken konuştuğunuz o değildi. Yüzlerce insanla konuşmak ve cevap vermek kadar zordu onunla sohbet etmek. Düz bir yoldan sık sık ayağınıza takılan ve bırakmayan hepsine tek tek laf anlatmanız gereken taşlarla dolu bir yola girmek gibi bir şey. Bazen bir şiir kitabıyla konuşuyordu şair bazen felsefe kitabıyla. Bazen bir din adamıyla bazen

bir deli ya da bilim adamıyla. Çevirmeni tam olarak anlamak ve bir bütün halinde onunla konuşmak için o sayısız kitapları karıştırmak gerekiyordu. Bir anda ülke ülke kıta kıta gezdiğini fark etti. Dünya, adeta bir su değirmeni gibi usul usul huzur içinde dönüyor ve zamanı, ülkeleri, şehirleri ve daha birçok şeyi sessizce sonsuzluğa döküyordu. Konuşma sırasında şair, zaman zaman hayattaki muvaffakiyetleri, maddi durumu ve sanatçılığından güç alarak çevirmenin çileye benzeyen yaşamını eleştirirken, çevirmen ise şairi bu iğneli fıçıda eriştiği sayısız bilgi ve kültürle köşeye sıkıştırıyor, maddenin ve dünyevi rahatlığın sanatı ve her şeyi öldüren bayağılığını göstermeye çalışıyordu.

Çevirmen, şairden o kadar uzaklaşmıştı ki onu bulmak ve eski günlerde olduğu gibi basit dünyevi kelimelerle sohbet etmek için şair duvarlar boyunca uzanan kitaplara elini dokundurduğunda çevirmenin tepkisiyle karşılaştı. İzinsiz kimse dokunamıyordu kitaplara. Birçoğu yabancı dille yazılmış bu kitaplar tuhaf gezegenler gibi duruyordu raflarda.

Askerde tanıştıklarında okuduğu ilk kitabı aradı şair. Oradaydı. Rafların en üst katında. Çevirmenle tanışması ve arkadaşlığı o kitabın içinde dokunulmaz, değerli ve saklanan bir eşya gibi duruyordu. Dolabın kilitli olması şairi çok korkutmuştu. O günden sonra çevirmene kolay kolay ulaşamayacağı düşüncesi için yakmıştı. Dostluklarının başka bir boyutta ve uzaklıkta gelişeceğini hissedip sarsılmıştı.

O her şeyin kısıtlı olduğu, bir bardak çay alabilmek için kantin köşelerinde beklerken ya da yemekhanede aynı masada olduklarından. Her gün aynı hareket ve sözlerle yapılan eğitimlerin zihinlerini yavaş yavaş boşaltarak herkesi aynı düzlemde eşitlediği ve aldığı emri hiç düşünmeden yapacak kıvama getirdiği o tuhaf ortamlardan birisindeydi belki de. O kocaman, görünmeyen ama güçlü bir şeyin tıpkı bir buldozer gibi bütün duyularını, düşünceleri ve hayalleri ezip geçtiği, düzlediği bir dönemde de olabilirdi. Ya da eğitim sahasında koşarlarken, ba-